

Publicerad 2008-01-17 00:30 av Jasmine Turandar

Konrad Tektor var en mördare, tjuv och rånmördare under 1800-talet. Han mötte bilan år 1876, och var den siste i Svensk historia att avrättas offentligt.

Jag har skrivit lite om hans sista stund i livet.

Herre, anamma min ande

Elden fladdrade upp, människor skriker och man kan höra deras rädsla och desperata försök att undkomma deras öde, en kvinna springer förtvivlat för sitt liv med ett litet spädbarn i famnen genom leran framför herrgården. Tårarna rinner från hennes blåa ögon längs hennes kinder och blandas med svetten från hettan. Lågorna härjar vilt i det brinnande huset som står helt i lågor, äter upp allt liv inom räckhåll. Den hungrar efter mer, och blir allt mer aggressiv.

Kvinnan snubblar på sina många kjolar i all desperation att komma undan elden, och faller ner i leran. Hon rullar runt och tittar upp mot huset, hennes hem och liv, ser hur allt försvinner mitt framför henne, tillsammans med hennes familj som inte kommer ut. Hon gråter förtvivlat, men kan ingenting göra. Hon kramar hårt om sitt barn, och vaggar fram och tillbaka och snyftar hejdlöst, i skenet från lågorna. De dansar över hennes smutsiga ansikte.

Jag satte mig ner på huk framför den hårda och enkla sängen i min kyliga cell, och grävde ner mitt ansikte i mina händer. Det hemska minnet hemsökte mig återigen, plågade mig. Hur kunde jag göra någonting sådant? Det är fruktansvärt, helt avskyvärt! De var oskyldiga människor, stackars små barn som aldrig fick en chans att leva. Hur har jag kunnat leva med det i så många år? 8 år har det legat på mitt samvete. Vad hände med den arma kvinnan jag såg som fick bevittna hela sitt liv förvandlas till aska? En så enorm sorg och förtvivlan som måste ha uppfyllt henne.

Men idag är det dagen då jag ska få betala för alla mina synder. Inte bara för branden, utan för alla förfälskningarna och rånen. Hur kom jag ens på tanken att stjäla i Guds hus?

Gustaf, min käre vän sedan tiden på Långholmen, ångrar du dig något? Tänker du alls på allt elände vi ställde till med? Fruktar du vårt straff, för att inte nämna Guds?

Idag, den 18 maj, år 1876 är dagen vi båda lämnar vår värld och betalar det dyra priset för våra synder.

Jag tar ett djupt andetag, känner hur luften fyller mina lungor, och andas ut i en djup suck. Snart är det dags, att färdas mot Stenkumla backe. Jag skall möta bilan idag, och sona mina brott. Men jag fruktar inte bilan såsom jag fruktar Guds straff.

Jag tittar upp, och min blick vandrar genom det trånga och mörka rummet. Väggarna är kala och gjorda av stora mörka stenar. Det droppade vatten från en springa i taket, ner i en liten pöl i ena hörnan av rummet. En strimma ljus tittar in genom det lilla fönstret, och lyser upp en del av den gråklädda bädden.

Jag hör hur någon kommer gåendes i gången utanför. De kommer för att hämta mig nu. Jag fäste min blick på en stor ek som solade i morgonens ljus och smektes ömt av en svag vindsbris genom fönstret utanför på fängelsegården.

Jag lydde utan ett ord, och med tunga steg och bakbundna händer och blicken fäst framåt utan att riktigt se, gick jag ut ur fängelset till diligensen som stod där och väntade på mig på den upptrampade vägen in mot

skogen. Kusken stod på marken och pratade med fängelsedirektören, herr Lindqwist, en rätt storvuxen man iklädd finkostym och hatt, med ett fickur som halvt stack fram ur fickan på sin gråa bomullsväst, och när de fick syn på mig slutade de tala med varann, och väntade in mig. Kusken gjorde sig redo för avfärd, och herr Lindqwist strök sin tjocka mörka mustasch, och hälsade mig god morgon. Jag svarade inte, utan tittade bara ner på hans blankpolerade skor. Jag började tänka på min hustru, och vår son, Carl-Fabian. Hur har de det egentligen? Det var länge sedan jag såg dem. Jag har dragit skam över min familj. Jag slöt mina ögon, och drog en suck.

Här sitter jag nu, i diligensen som för mig mot min död. Diligensen var fint utsmyckad med vita gardiner hängandes ner på varsin sida om fönstren, och mjuka kuddar att sitta på, på den annars hårda träbänken. Jag ska hälsa Döden välkommen, och ta den i hand. Jag är redo att sona för mina brott. En ljuvlig doft av hyacinter från bukettten i min famn som fängelsedirektör Lindqwist givit mig, fyller mitt sinne. En sådan underbar doft. Varför har jag inte upptäckt den förrän nu?

Var sekund för mig närmare mitt slut, och rädslan börjar krypa sig på i nackskinnets. Kommer det att göra ont mån tro? Jag hoppas innerligt att det går fort och är smärtfritt. Jag förtjänar det visserligen inte. Åh, Gud. Jag förtjänar att känna all den smärta som jag åsamkat andra, men låt mig slippa! Och snälla, käraste Gud, var barmhärtig mot min själ! Har jag inte visat ånger nog för allt jag har gjort, och att jag är villig att ta emot mitt straff för att förtjäna din ynnest?

Jag satt där, och badade i solens underbara strålar för sista gången. De smekte ömt min hud, och det ingav mig ett sådant lugn, och jag slöt mina ögon för att verkligen njuta. Jag njöt sannerligen av allt det underbara i mina sista minuter på jorden.

Diligensen stannade, och dörren öppnades upp ut mot en folkmassa som stod framför stupstocken på kullen och väntade. Det var nog fyra-fem kanske till och med 600 människor som stod där, alla för att bevittna hur livet slocknar i mina ögon. De höll sig alla på avstånd, och jag kisade ut för att se om jag såg något bekant ansikte, men det gjorde jag inte. Någon tog tag om min arm, och tvingade med mig upp på en gräsbeklädd kulle mot stupstocken. Jag kände en stark lukt av alkohol. Det måste vara bödeln.

Jag viskade i en bön till Gud, "Herre, anamma min ande", och kramade krampaktigt om bukettten i min famn.

Bödeln gick med bestämda steg och ett fast grepp om herr Tektors arm upp mot stupstocken. De stannade framför stupstocken, och herr Steinick tog ifrån Tektor sin bukett, och lade den på marken. Tektor såg ut mot havet av folk, och så slöt han sina ögon, och drog ett djupt andetag, innan han lade sig ner för att ta plats i stupstocken. Steinick låste den, och tog fram bilan.

Han kände på bladet och konstaterade att den kanske inte var i sitt allra bästa skick, men höjde den i vilket fall som, och lät höra lite jubel från folkmassan som stod nedanför ända ut mot ängarna, och lät den falla med all sin kraft mot Konrad Tektors nacke. Blodet forsade, men han hade inte svingat bilan tillräckligt hårt för att avlägsna huvudet från kroppen, och dessutom hade hugget hamnat snett. Applåder hördes från alla håll och kanter. Vissa hade till och med klättrat upp i träd för att se bättre. Steinick höjde bilan igen. Han var redan död, men han måste avlägsna huvudet från kroppen, och så på ett korrekt sätt. Bilan föll igen, denna

gång betydligt bättre, men än satt huvudet kvar på kroppen. Bilan var neddränkt i mördarens blod när den höjdes för tredje och sista gången.

Bilan föll, för sista gången mot den döde Tektors kropp, och avlägsnade huvudet från kroppen. Han har fått sitt straff av mänskligheten, endast Herrens straff honom återstår.

Mannen som stod bakom mordbrand, mord på drängen och civilingenjören, och stöldkuppen på Gotland och mycket, mycket mer, hade visat sådan stor ånger för sina brott under sina två sista levnadsår i fängelset och blivit ytterst religiös, att han ärades helt olikt alla brottslingar och självspillningar att bli begravnen under vigd jord.

Efter honom kom aldrig en människa att bli avrättad offentligt i Svea rike igen.

© Jasmine Törnetoft Turandar

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Jasmine Turandar med Poeter.se id #11293 innehar upphovsrätten